

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2008 r. skargi A. N. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 sierpnia 2007 r., sygn. akt I Ca (...) wydanego w sprawie z powództwa S.(...) Spółki Jawnej w S. przeciwko A. N. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Z. o zapłatę,

odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz S.(...) spółki jawnej w S. 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej wniesieniem.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i zasądził na rzecz powoda kwotę 26582,43 zł. Jak wskazał pełnomocnik pozwanej, Komornik wypłacił powodowi zasądzoną kwotę, co spowodowało zubożenie jego majątku.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pozwany zarzucił naruszenie art. 325 k.p.c., art. 399 § 2 k.p.c., art. 410 § 1 i 2 k.c. oraz art. 417 k.c. i wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Podniósł, że od wskazanego wyroku Sądu Okręgowego nie przysługiwała stronie skarga kasacyjna z uwagi na brzmienie art. 398² § 1 k.p.c. ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, nie przysługiwał i nie przysługuje również żaden inny środek zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2, 3 4 i 5 k.p.c. W skardze nie przytoczono ani podstaw, ani przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarżący ograniczył się jedynie do podniesienia zarzutu „rażącego naruszenia przepisów art. 325, 399 § 2 k.p.c., art. 410 § 1 i 2 oraz art. 417 k.c.” Przy takim sformułowaniu nie jest jasne, czy chodziło o wskazanie podstaw skargi. Jeżeli tak je traktować, to wymóg określony w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. nie został spełniony, bowiem przytoczenie podstaw skargi polega, podobnie jak w przypadku podstaw skargi kasacyjnej, na ogólnym określeniu wytykanych naruszeń prawa materialnego (ze wskazaniem postaci w jakiej to naruszenie nastąpiło) lub przepisów postępowania, które spowodowało niezgodność orzeczenia z prawem. Wyjaśnienie w uzasadnieniu skargi na czym zarzucane uchybienie polegało nie zastępuje obowiązku prawidłowego przytoczenia podstaw. Jeżeli zaś omawiane sformułowanie traktować jako wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne, to nie spełnia wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., bowiem sam zarzut naruszenia wskazanych przepisów nie oznacza jeszcze, że skarżący uznaje orzeczenie za niezgodne z tymi przepisami.

Niezależnie od tego, zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie wyjaśniano, że rygory określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. stanowią takie wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, które przez ustawodawcę zostały wyraźnie oddzielone. Jest tak dlatego, że *nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne* (por. Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Lexis Nexis 2007, tom drugi, str. 325-326).

Nie można zatem uznać, aby skarżący spełnił wyraźnie wyodrębnione w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. konstrukcyjne wymagania skargi.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna ponadto zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia

niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.). Skarżący tego obowiązku nie spełnił. Wskazał jedynie, że wypłacił powodowi zasądzoną kwotę, co spowodowało zubożenie jego majątku.

Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, *Biul. SN 2006, nr 6, s. 8*, postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Samo oświadczenie o zapłaceniu zasądzonej skarżonym wyrokiem kwoty tego wymogu nie spełnia, nie stanowi bowiem ani dowodu, ani nawet jego surogatu.

Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.) polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonywającym uzasadnieniu. Niezbędne jest przedstawienie analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ.). W konsekwencji wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione, jeżeli jak to jest w niniejszej skardze, pozwany ogranicza się do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna ani żaden inny środek zaskarżenia.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.